

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΩΝ ΑΡΡΩΣΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΜΙΑ πρωτομαγιά την έπεράσαμε στο Φθισιατρείο. 'Ητο μιιά παράξενη έορτή άρρώστων και γερών. Οί άρρωστοί προσκαλούσαν τούς γερούς και οί γεροί θά περνούσαν μιάν ημέρα με τούς άρρώστους. 'Ο νεαρός φίλος με ρωτούσε τακτικά στο δρόμο.

- Μήπως είνε φόβος νά κολλήσουμε τίποτα ;
- Δέν βαρύνεσαι...

Τό φθισιατρείον ήτο στην έξοχή και τό τραπέζι είχε στρωθεί κάτω από τά πεύκα. 'Ητο ένα μεγάλο τραπέζι σέ σχήμα Π. Είχαν όρσει και τίς θέσεις και είχαν βάσει τό όνομα τού καθενός. Οί άρρωστοί όσοι δέν ήσαν κρεββατωμένοι έχόρευαν, τραγουδούσαν, γελοούσαν μέσα στην άνοιξιάντη φύσι. 'Εφαινότο πιό ζωηροί από τούς γερούς.

Τό τραπέζι ήτο χαρούμενο και άλλοιώτικα εϋθυμο. 'Ητο γεμάτο ζωή.

- Φοβούμαι τώρα λιγώτερο τούς φθισικούς, μου είπεν ό φίλος μου.

Και πρόσθεσε σέ λίγο :

- Καλά έκανες και μ' έφερες εδω.

- Αυτή είνε ή χαριτωμένη δψις της άρρώστειας, τού είπα. 'Υπάρχει όμως και ή πολύ λυπηρά. Είνε οί άρρωστοί πού βρίσκονται κατάκειτοι στό κρεβάτι και δέν μπορούν νά σηκωθούν. Θέλεις νά πάμε νά τούς ίδοϋμε ;

Μέσα στά δωμάτια πού ήσαν οί βαριά άρρωστοί, τά πράγματα ήσαν άλλοιώτικα. 'Εβλέπαμε τόν θάνατο πού φώλιαζε παντού και παραμόνευε. 'Ο φίλος μου φοβισμένος στρηχίθηκν επάνω μου. 'Ενα κορίτσι ένός κοινοϋ φίλου μας είχε γίνει από τή άρρώστεια σάν μιό κερένια κοϋκλα, πού όλο λυώνει από τή ζέστη.

'Ητο στις τελευταίες ημέρες της.

Τά μάτια της όμως έλαμπαν. Δέν μάς ήξερε και τής είπαμε πώς είμεθα γνωστοί τού πατέρα της και πώς ήλθαμε γι' αυτό νά τήν ίδοϋμε.

***

'Η άρρωστη είχε άκούσει τό δικό μου όνομα. 'Ετσι με ήξερε χωρίς νά με γνωρίζη.

'Η φωνή της μόλις άκούγοταν. Σχεδόν δέν είχε φωνή. Και τί μάς έλεγε ; Θά παντρευόταν, λέει, μόλις έβγαινε από τό Νοσοκομείο. Δέν θά άργοϋσε και πολύ νά γίνη καλά. 'Ητο άρραβωνιασμένη δύο χρόνια και δέν μπορούσε νά περιμένη περισσότερο.

'Ο φίλος μου είχε γυρίσει τό πρόσωπό του πρós τό παράθυρο τού κήπου. Τού έκανε κόπο νά βλέπη και προπάντων ν' άκούη. 'Εγώ όμως άκουα και τής άπαντούσα. Αυτή ή έλπίδα της μελλοθάνατης μου έδειχνε τί είνε δεινό πού κρατά τόν άνθρωπο στή ζωή.

- Πρέπει νά γίνης πολύ γρήγορα καλά, γιά νά παντρευτής, τής είπα.

- 'Ετσι λένε και οί γιατροί, είπεν ή άρρωστη δέν θ' άργήσω.

'Όταν βγήκαμε από τό διαμέρισμα, άφού περάσαμε και τούς άλλους θαλάμους και δύο τρία δωμάτια, ό φίλος μου μου είπε :

- Είνε τόσο ψεύτικο πράγμα ή άρρώστεια αυτή. Τόσο μπορεί νά μάς γελά. Μου φαίνεται άπίστευτο.

Κάτω από τό παράθυρο τού δωματίου της μελλοθάνατης, είδαμε όταν βγαίναμε έξω μιιά παρέα μεθυσμένη από νέους άρρώστους και νέας, νά κάνουν καντάδα στην άρρωστη με μανδολίνα και μιιά κιθάρα.

- Τι κάνετε εκεί ; είπεν ό φίλος μου με φρίκη. Αυτό είνε άπαίσιο. Τραγουδάτε κάτω άπ' τά παράθυρα μιιάς έτοιμοθάνατης !...

- Γιατί όχι, είπεν τό κορίτσι πού έπαιζε την κιθάρα. 'Εγώ παίζουμε ένα χαρούμενο τραγούδι.

- 'Ενα τραγούδι τού γάμου, είπεν μιιά άλλη.

- Μά δέν άξίζει πιά τόν κόπο νά συζητάτε άκόμα, είπε μιό νοσοκόμος πού εκείνη τήν στιγμή ήρθεν από πάνω. 'Εγώ ήρθεν αιμα και τελείωσε αυτή τή στιγμή !.

- 'Ας πάμε νά τραγουδήσουμε πάρα πέρα είπε ή παρέα. Και τράβηξαν με τά μανδολίνα και με την κιθάρα φωνάζοντας και γελώντας. Στις φωνές των και στά γέλια των διέκρινες τήν ειρωνεία και τήν καταφρόνησι πού αισθανόντουσαν οί άρρωστοί αυτοί με τήν άπέραντη έλπίδα γιά τό φίλο μου και γιά μένα, τούς γερούς, μ' άνέλπιδους έπισκέπτας...

Κ. Φαλτάϊτς

*

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

Μεγάλοι άνδρες... μάγιστροί

'Η τέχνη τού μαγείρου ός φαίνεται δέν είνε από τίς πιό πεφινημένες. 'Η ιστορία τουλάχιστον άναφέρει ότι πολλοί μεγάλοι άνδρες υπεργηφανεύοντο γι' άλλος ένώριζε νά μαγειρευή καλά τίς μπεκάτσες και άλλος νά παρασκευάζη θαυμάσια μαρινάτα ψάρια ! 'Ο Κώση π.χ. ό περίφημος στρατηγός και ύπασπιστής τού Μ. Ναπολέοντος, έκαυχότο ότι ήξερε νά μαγειρευή πολύ καλά μανιτάρια. 'Επίσης ή άτυχη εκείνη βασίλισσα Μαρία 'Αντουανέτα ευχαριστιότανε πολύ όταν έφτιαχνε μόνη της στην κουζίνα της αφογάλα και τυρί. Πολλοί φίλοι άκόμα τού 'Αλεξ. Δουμά πατρός, διηγούντο ότι ό μεγάλος αυτός γάλλος συγγραφέας είχε τόσο επιτηδειότητα στην μαγειρική, ώστε πολλές φορές πού προσκαλούσε τούς φίλους του σέ γεύμα παρέθετε σ' αυτούς νοστιμιότατα φαγητά, τά όποια παρεσκευάζε ό ίδιος ! Είχε γράψει μάλιστα και βιβλίο σχετικό με τή μαγειρική.

***

Αυτοκτονούν τά ζώα :

'Ετσι τουλάχιστον ισχυρίζεται ό περίφημος Γερμανός φυσιοδίφης Χέιτνερ, όποιος εις τό έσχάτως έκδοθέν βιβλίον του «Αυτοκτονίες ζώων» άναφέρει μεταξύ τών άλλων και τά εξής γεγονότα πρós έπιβεβαίωσιν τής θεωρίας του.

- Πρό όλίγου καιρού γράφει, μιιά γηνά στην Πολωνία τού διηγήθη ότι είδε με τά μάτια της ένα χελιδόνι νά τρυπή τό λαμό του με τό νύχι τού δεξιού του ποδιού και νά πέφτη νεκρό στό κήπο της, επειδή εκείνη τήν ημέρα είδε ότι είχαν ψοφήσει όλα του τά νεογνά.

'Επίσης κατά τόν κ. Χέιτνερ οί σκορπιοί όταν βρεθούν μπροστά σέ φωτιά και καταλάβουν τόν κίνδυνο πού τούς άπειλει, ύψονουν μόνοι τους τό κεντρύ τους, πού έχουν στην ούρά τους και χτυπούν τό κεφάλι τους με τέτοια δύναμη, ώστε μένονιν νεκροί επί τόπου ! 'Επίσης ή όχιά όταν πέση στό νύχια τού άσπόνδου έχθρου της τού σκαντζόχειρου πριν άκόμα καταφαγωθεί άπ' αυτόνάπό τήν άπελιπσία της άρχίζει νά χτυπιέται επάνω σ' άγκάθια του και πεθαίνει μόνη της από τίς πληγές πού άνοίγει στό σώμα της.

